

båtar, men då dykeribolaget Neptuns fartyg några få dagar derefter anlände till strandningsstället, var hela det stora ångskeppet med dess dyrbara last nästan spårlöst försvunnet i djupet. Blott en ångmaskin låg ännu kvar på grundet. Allt öfrigt var borta.

Sådana tilldragelser kunna ej annat än ålägga Svenska staten att göra allt hvad på den ankommer, för att söka förebygga förnyandet af dylika olycksfall. — Vår pligt emot medmänniskors lif och egendom, våra skyldigheter emot vår egen och andra nationers skeppsfart, ja, omsorgen om vår ära och vårt anseende gent emot utlandet fordrar detta. Men hvad som skall göras, bör göras snart.

Efter de upplysningar, som blifvit mig lemnade af sakkunnige personer, har jag blifvit öfvertygad om att förläggande af ett fyrskepp på Kopparstenerne nu mera låter sig göra utan allt för stora kostnader, äfvensom att detta utgör det enda fullt verksamma medel till förebyggande af sjöolyckor derstädes.

Jag vågar derfor ödmjukligen föreslå:

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla att ett fyrskepp med ändamålsenlig utrustning och försedt med ljudsignalapparat måtte, så snart nödiga medel kunna dertill anskaffas, till sjöfartens skyddande utläggas på grundet Kopparstenerne.

Stockholm den 28 Januari 1879.

A. J. Lyth.

I förestående motion förenar sig

Aug. Bokström.

N:o 99.

Af Herr **A. K. Gasslander**: *Om underdånig skrifvelse angående reglering af städernas båtsmanshåll.*

Enligt gällande föreskrifter äro rikets städer och köpingar skyldiga att gemensamt hålla 879 nummer af den ordinarie båtsmansroteringen.

Genom nådigt bref den 21 September 1839, till förvaltningen af sjö- ärendena samt Kammar- och Kommerskollegierna, har Kongl. Maj:t, i öfverensstämmelse med Rikets Ständers i ämnet meddelade beslut, fastställt fördelning af förenämnda båtsmansnummer emellan städerna och köpingarne efter hvarderas bevillning för innehafvande jordhus och tomter samt borgerlig rörelse; varande härvid fästadt det förbehåll, att på städerna sjelfva finge bero att vid hvarje riksdag hos Rikets Ständer göra anhållan om den förändring i denna reglering, hvartill städernas stigande eller sjunkande välstånd eller andra omständigheter kunna föranleda.

Sedan en icke obetydlig förändring i afseende å flere städers välstånd egt rum hafva Rikets Ständer, med bifall till gjord framställning i ämnet, medelst underdånig skrifvelse den 14 April 1866 anhållit, att Kongl. Maj:t täcktes till Riksdagen framlägga förslag till förnyad fördelning af städernas ordinarie båtsmanshåll. Men af bilagan till Riksdagens Justitieombudsmans embetsberättelse innevarande år, sid. 19, inhemtas, att ifrågavarande ärende, sedan ofvanbemälda kollegier på nådig befallning den 27 Okt. 1877 uppgjort underdånigt förslag till fördelning af städernas båtsmanshåll, den 22 Febr. 1878 varit föremål för Kongl. Maj:ts nådiga pröfning, hvarvid Kongl. Maj:t ansett den af Rikets Ständer för mera än tio år tillbaka gjorda framställningen i ämnet icke böra till någon Kongl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda.

Detta beslut finnes grundadt på två omständigheter, af hvilka den ena är, att vid nämnda tid på Riksdagens pröfning varit beroende förslag icke allenast om indelningsverkets successiva upphörande i sammanhang med antagande af ny härordning, utan ock om förändrade grunder för den allmänna bevillning, af hvilken en del skulle ligga till grund för fördelningen emellan rikets städer af de ordinarie båtsmansnummer, som de äro skyldiga att gemensamt underhålla.

Då Riksdagen icke godkänt nyssnämnda förslag, hvarigenom frågorna om indelningsverkets upphörande och om förändrade grunder för den allmänna bevillningen blifvit tills vidare undanskjutna, utan att med visshet kan förutses att deras lösning är den närmaste framtiden förbehållen, synes något hinder härutinnan numera icke förefinnas för en ny rättvis fördelning emellan rikets städer och köpingar af det dem gemensamt åliggande båtsmanshåll.

Det andra skälet för Kongl. Maj:ts beslut lyder sålunda, att frågan om indelningsverket, efter hvad vid samma frågas föregående behandling förekommit, måste anses vara i det skick, att några förändringar af den omfattning, som förefinnes i de af kollegierna upprättade förslag, i det med indelningsverket förenade båtsmanshåll för städerna icke lämpligen nu syntes böra utgöra föremål för någon Kongl. Maj:ts proposition till Riksdagen.

I betraktande deraf, att nyssnämnda lämplighetsbänsyn återopas i 2:dra rummet, lärer kunna antagas, att deråt icke gifvits afgörande vigt utan i sammanhang med ofvan omförmälda, af Riksdagen sedermera icke godkända förslag, vid hvilket förhållande och då, såsom jag redan framhållit, betydelsen af dessa förslag numera förfallit, frågan om lämpligheten att förändra hvad origtigt är i afseende å ofvannämnda börda, jemväl torde få anses hafva kommit i annat skick.

Under återopande häraf fördristar jag mig att, likmätigt 1839 års Kongl. bref, hos Riksdagen göra ytterligare anhållan om den förändring i 1839 års fördelning af städernas och köpingarnes gemensamma börda för den ordinarie båtsmansroteringen, hvartill städernas stigande eller sjunkande välstånd föranleder.

I detta hänseende förekommer, vid jmförelse emellan 1839 års fördelning och kollegiernas senaste förslag, att af samhällen, som äro för högt betungade, komma i främsta rummet Stockholm med 437 i stället för 290 samt Karlskrona jemte Ronneby och Kristianopels köpingar, Karlshamn och Sölvesborg med 33 i stället för 18 båtsmän samt af dem som tillgodogonjuta lindring komma i främsta rummet städer och köpingar i Göteborgs och Bohus län med 90 i stället för 154 och i andra rummet städer och köpingar i Malmöhus län med 51 i stället för 93 båtsmän. Skilnaden emellan den gamla och den föreslagna fördelningen ställer sig jemväl för flertalet öfriga samhällen än högre och än lägre, dock i förra fallet ej utöfver 5 och i det senare ej utöfver 12 båtsmän. Då, enligt 1839 års Kongl. bref, grunden för fördelningen af ifrågasvarande gemensamma börda blifvit antagen och faststald med hänsigt dertill att samma grund medgifver fördelningens förändring, då omständigheterna dertill föranleda, synes sådan förändring, sedan frågan om indelningsverkets upphörande numera åtminstone till en tid är undanskjuten, icke vidare böra uppehållas till förfång för de samhällen, hvilkas anpart i bördan är för stor.

Och om än befogade anmärkningar kunna göras mot bestämmelserna för den allmänna bevillningens utgörande, torde dessa anmärkningar likväl icke böra tillmätas någon betydelse i afseende å grunden för omförmälda bördas fördelning, då vid tillämpningen häraf hvad som kan anmärkas mot bevillningen för det ena slaget af beskattningsföremål inom ena samhället gäller alldeles lika om samma beskattnings föremål inom det andra. Hela frågan berör allenast rikets städer och köpingar inbördes, och med visshet förutsätter jag att emellan dem ingalunda skall uppstå någon meningsskiljaktighet i afseende å behovet af en ny, rättvis och lagstadgad fördelning. Men enligt 80 § i Regeringsformen och 1839 års Kongl. bref erfordras dock för vinnande af behöflig rättelse Konungs och Riksdags sammanstämmande beslut.

Jag föreslår alltså värdsamt:

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla att Kongl. Maj:t täcktes för Riksdagen framlägga förslag till förnyad fördelning af det rikets städer och köpingar åliggande ordinarie båtsmanshåll.

Anhålles om remiss till vederbörligt Utskott, och förbehåller jag mig att till Utskottet få aflemna af mig anskaffade bestyrkta afskrifter af kollegiernas underdåniga betänkanden och förslag i ämnet.

Stockholm i Januari 1879.

A. K. Gasslander.
